

Novembrové chryzantémy

Počas návštevy cintorína, keď budeme spomínať na svojich zosnulých, ponúka sa nám príležitosť hlbšie popremýšľať o téme, ktorou sa zaoberali všetky náboženské a duchovné cesty ľudských dejín. O téme, ktorá je na rozhraní filozofie, biológie a teológie – o tajomstve smrti a s tým spojenou zásadnou otázkou o zmysle života, hodnote života, o základnej nádeji.

Biológia a všetky ostatné vedy sú schopné nás doviest' len na prah tohto tajomstva, ďalej dosahuje len viera. Buď sme presvedčení, že okamžik telesnej smrti je koncom všetkých nádejí, alebo sme otvorení nádeji, že život po údere smrti nekončí, že sa len premieňa...

Rodinné zvyky - Do svasku manželského stúpiti hodlajú

/Seriál článkov na pokračovanie/

Ktoré dievča z dediny by nechcelo byť pekné, mať frajera a vydať sa? Hlavne len neostať starou dievkou, len neostať na ocot. Toto si myslela takmer každá slobodná deva v druhej polovici 19. storočia.

Vydaj mja mamičko, ket mja chuapci ptajú, nech mi staré baby roky nečítajú.

A tak si pre krásu očí v určité prajné dni umývala tvár v čistej potočnej vode. Vlasy si oplachovala odvarom z harmančeka, nosila kytičku z voňavých kvietkov, vplietla do vrkočov peknú stuhu ...

V našom prostredí sa dievča – „dzifka“ považovalo za dospelé už v 16 rokoch. Po prechode z detstva do obdobia dievockta mohla stáť v kostole medzi dievkami – „mezi dzifkama“ a chodiť na zábavy – „na muziki alebo k muzice“ za doprovodu matky, či inej staršej ženy z rodiny.

Mládenec sa stával dospelým vstupom do stavu mládeneckého, keď dovšil 18 rokov – hovorilo sa , že už „pachouči“ alebo je „pachouek“. Každý chlapec nováčik bol prijatý medzi mládencov vstupným ceremoniálom pred zrakmi celého spoločenstva a to vždy na Štefanskej zábave 26. decembra. Tam priniesol víno, poliatím ho starší mládenci pokrstili a potom nového člena, alebo nových členov mládeneckého stavu, zobrali dievky do kola, kde mali sólo.

V rámci našej Chvojnickej doliny mala mládež pomerne veľa príležitostí na nadväzovanie známostí počas celého roka. Bolo to najmä v priebehu domácich kolektívnych prác súvisiacich s poľnohospodárstvom, počas dedinských zábav a tiež cez cirkevné púte, ktorých sa spoločne zúčastňovali veriaci z celej farnosti. Zoznamovali sa i na svadbách vrstovníkov, kde sa už dopredu vyberali – „richtovali“ vhodní kandidáti pre družičky. Výnimkou nebolo ani priame nahováranie – „namúvaní“ prostredníctvom na to súcich skúsenejších žien.

Šúpanie kukurice, varenie lekváru, priadky a páračky peria – „drapačky“ a po nich nasledovalo večerné odprevádzanie dievok domov. Prác sa zúčastňovali aj dospelí, preto máloktorý vzťah zostal utajený. Na dedinských zábavách sa schádzala i mládež zo širšieho okolia. Tu však boli prítomné matky dievčat a iné ženy, aby sediac okolo

tanečného parketu pozorovali vznik nových vzťahov. Príčinou toho, že mnohé ľúbostné známosti neboli završené svadbou, boli často rodičovské zákazy pre majetkové rozdiely, spoločenské a stavovské nerovnosti ale aj dedinské intrigy. Dôkazom prípadov zabraňovanej lásky sú aj tieto staré ľudové pesničky od nás:

Svíci mjesíc nad našim huménkem, stojí šuhaj pod našim okénkem. Puscite ho, má mamičko, semkaj, neudržím bolesci srdénka.
Alebo druhá sloha piesne K Radošovcam vede chodník pres širé polečko:

... A já bych ta, muj šuhajku, ráda bych pusciua, ale moja stará mati nescú ta za syna. Zbraňujú velice, že nemáš mjerice, nefšimaj si, muj šuhajku, bohatej dzeřčice.

Keď už si mládenec vyhladal dievku po vóli a ona jeho záujem nejako opätovala, mohol za ňou chodiieť nocou pod oblôčik na zálety, neskôr aj „na besedu“ domov. V týchto začiatkoch lásky sa mladí vzájomne obdarovávali, dievča odovzdalo na fašiangový pondelok mládencovi vlastnoručne vyrobené pierko, ktoré potom nosil za klobúkom a tiež ho pozvala ku svojim rodičom na obed. Vo Vieske si v sobotu na martinské hody mládenec prišiel ku dievke pre pierko z myrty a bielu vyšívanú vreckovku s monogramom. Mládenci zase tajne stavali svojej vyvolenej máj pred jej domom, alebo vlastnoručne vyrobili praslicu, či piest na pranie s ozdobnými ornamentami. Nejednej dievčine potom pripadala taká ťažká robota, ako bolo pranie na potoku, oveľa ľahšou, keď prala novým parádnym piestom od milého. Na priadkach si zase dievky okamžite všimli, ak malo niektoré dievča novú praslicu.

Po určitom čase sa začali diať patričné kroky, ktoré viedli k svadbe. Sám krstný otec mládenca išiel do domu dievky na priezvedy – „ohledy, či prehledy, námuvy“, čiže získať predbežné zvolenie rodičov. Ak súhlasili, tak opäť po nejakom čase išiel pompézny sprievod ženicha s rodičmi a krstným na pytačky, kde kmotor predniesol reč, ktorou popýtal v mene mladého o ruku ich dcéry a zdvorilostný akt sa skončil hostinou. Nebolo to len formálne povolenie, ale riešili sa tu aj dôležité personálne a majetkové požiadavky a očakávania oboch strán ako bývanie, veno, výbava. Dohodli termín svadby a oboji krstní rodičia s mladými išli na faru zapísať ohľadky. Kňaz potom tri nedele po sebe ohlasoval v kostole na omši rozhodnutie mládenca a devy vstúpiť do manželského stavu. Vyzval pri tom farníkov, ktorí poznali vážnu prekážku ich vstupu do manželstva, aby ju oznámili a tak predišli neskorším prípadným problémom.

Tri týždne pred svadbou pozývali svadobných hostí obidvoji rodičia. V sobotu týždeň pred svadbou pozývali hostí zase „družbé“:

Miui páni hosti. Nemjejte nám to za zué, že sme do vašeho poctivého pribitku stúpili. Neni to z vúle našej, ani vašej, ale z vúle Pána Boha a našého pána ženicha. Vidzeli sme zahradníka, jak do našej zahrátky stúpit sce a ten najkrajší kvítek otrhnút nam sce. Mi sme ho polévali, okopávali a řčil z našého muádeneckého stavu vystupuje a do stavu manželského stupuje. Na túto svadbu vás náš pan ženich aj nevjesta vouajú, aby ste ich vouajú prítomnoscu poctit ráčili.

Domáci mládencov pohostili a vyjadrili sa, či pozvanie prijímajú. No a v nedeľu zase chodili pozývať hostí budúci novomanželia.

Mládenec sa lúčil s rovesníkmi pred svadbou tým, že platil v šenku a dievka sa lúčila s dievčatami až počas svadobného večera.

Svadby sa konali obyčajne koncom jesene alebo na fašiangy. Keď sa v jeseni naplnili stodoly, sypárne, komory a hlavne vinne pivnice. Bolo to obdobie mimo sezónnych poľnohospodárskych prác, kedy bola dostatočne dlhá doba na prípravu svadby a zároveň aj dostatok produktov na vystrojenie hostiny a vhodné počasie na udržanie potravín v čerstvom stave. Svadobné, tak ako i fašiangové zvyky, obsahovali prvky plodonosnej mágie a ich spojenie malo zabezpečiť plodnosť zeme i ženy. Svadobné veselie bývalo zvyčajne v pondelok a utorok. Celý týždeň predtým nosili susedy a priateľky do svadobného domu naturálie, najmä suroviny na pečenie koláčov a sliepky na svadobnú polievku. Ženy sa schádzali v svadobných domoch pri pečeni koláčov a príprave jedál a muži zase koncom predsvadobného týždňa pri zabíjačke.

Spracovala Mirka Kučerová Hojsíková

Zo zápisníc OZ

Výstavba vodovodu v obci

V mesiaci jún 2021 začala Bratislavská vodárenská spoločnosť s výstavbou rozvodov verejného vodovodu v obci v investičnom náklade 4,3 milióna eur. Výstavba je rozvrhnutá na obdobie dvoch rokov a bude zrealizovaná v celej obci. S prácami sa začalo najskôr na uliciach, cez ktoré vedú miestne komunikácie a nie štátne cesty III. triedy. Je to z toho dôvodu, že pri nutných rozkopávkach ciest povolenie na rozkopávku miestnej komunikácie vydáva obec a na štátnu cestu je potrebné vydané povolenie správcu komunikácie a to TTSK a Okresný úrad Senica, na ktoré je zaslaná žiadosť. To znamená, že práce prebiehajú najskôr na uliciach Jánošíkova, Družstevná, rodinné domy „Okále“ smer na Chropov a ďalej sa pokračuje v Zákostolí a Hoštákoch. Pretože sa zároveň v súčasnosti buduje aj chodník na Párovciach, tak situácia sa rieši tak, že aby

Tak ide čas

Slnko dozrieva do augusta a leto zase do októbra. Príroda do krásy a človek do múdrosti.

Čas je neúprosný, uberá nám z krásy, zo sil, nie však všetkým rovnako, každému podľa iných okolností. Tiež nám nenadeľuje rovnaké starosti, či radosti. Pri návale pracovných povinností, starostí o rodinu, detí ani nezbadáme a zrazu máme 50,60,70 ... Začíname spomínať na naše mladé časy, kritizujeme mladých, lebo to nerobia tak ako sme to robili my, myslíme si, že si nevážia tradície, že sú horší ako sme boli my. Všetko vedia najlepšie, nechcu si dať poradiť. Ale zamyslime sa aj my nad sebou. Neboli sme aj my presne takí istí?

V mladosti sme boli smelí, odvážni, nič nám nerobilo problém, boli sme plní plánov a ideálov. No s pribúdajúcimi rokmi sme postupne získavali nadhľad, začali sme byť opatrnejší a zodpovednejší. Postupne sme upúšťali z našich predsavzatí, pod farchou životných príbehov sme prehodnocovali rebríček hodnôt. Predtým podstatné veci sa stávali nepodstatnými.

V ľudskom živote sa všetko vyvíja a mení a zmenilo sa i starnutie. Badáme medzi nami aktívne starnúcich ľudí.

Kardinál Ján Černoč – radošovský kaplán

ThDr. Ján Černoč bol ostrihomský arcibiskup, kardinál. Narodil sa v meštianskej rodine v roku 1852 v Skalici. Základnú školu a nižšie triedy gymnázia absolvoval v rodisku a zmaturoval na gymnáziu v Ostrihome. Ako mimoriadne nadaný abiturient bol poslaný na štúdium katolíckej teológie na Pázmáneu vo Viedni. Po vysvätení za kňaza a získaní doktorátu teológie nastúpil v roku 1876 ako kaplán do Radošoviec ku svojmu prvému princípalovi Jozefovi Kučerovi, ktorý bol radošovským farárom. Po krátkom pôsobení v Radošovciach pokračoval v kaplánskej službe v Budapešti. Pomerne skoro sa stáva profesorom

sa predišlo v tejto ulici pri stavbe rozvodov vody nutnosti rozobrať nový chodník, kladú sa pod ním súčasne chráničky, do ktorých sa hadica vloží.

Spoločný zámer Cyklotrasa

Vinohrady Radošovce – Koválovec
Obecné zastupiteľstvo schválilo zámer vybudovania Cyklotrasy Vinohrady Radošovce – Koválovec. Projekt Cyklotrasa bude financovaný z programu Interreg – Program cezhraničnej spolupráce SR - ČR. Preto bude treba osloviť vhodný kontakt a partnera na moravskej strane. Trasa bude začínať v Radošovciach na námestí, pokračovať po ceste do Koválovca s napojením na jestvujúce komunikácie vo vinohradoch, v niektorých ťažko vysporiadateľných častiach bude nutné trasu obísť. Dĺžka trasy je 9,6 km, z toho 2,7 km sú jestvujúce komunikácie, zvyšok sú poľné cesty, cesty vysypané stavebnou drťou alebo budúce úseky. Výška spoluúčasti pre obidve obce predstavuje sumu 75 000 eur.

Zásielkovňa

Obec prenajala na budove zdravotného strediska

zastupiteľstva, ktorá bude slúžiť ako

vidíme prešedivých dobre vyzerajúcich mužov a vidíme upravené pestované ženy. Stretávame starých rodičov, ktorí sa aktívne podieľajú na výchove svojich vnúcat, hrajú sa s nimi, chodia s nimi na krúžky, píšu si s nimi domáce úlohy a odovzdávajú im svoje skúsenosti. Naučili sa pracovať s počítačom, mobilom, čítajú, cestujú, vzdelávajú sa. Zaujímajú sa o politické dianie, či dianie v obci. Nie sú to už starí ľudia, akí tu boli pred 20 rokmi.

Obec Radošovce už desiatky rokov usporadúva každoročne pri príležitosti mesiaca úcty k starším stretnutie starostu so seniormi v KD. Vždy je pripravený malý kultúrny program, občerstvenie a následné posedenie a voľná zábava. Vzhľadom k súčasnej situácii a hygienickým predpisom by sme preto radi týmto prostredníctvom a aspoň takýmto spôsobom poďakovali všetkým seniorom, mladším aj starším, za vašu prácu, za vašu prítomnosť.

Iste si hovoríte, žili sme jednoduchý ľudský život so všetkými malými i väčšími radosťami a starosťami, ktoré prinášal. Verte však, nie je to málo. Celý život ste pre niekoho pracovali. Celý život ste tvorili domov pre svoju rodinu a to je nadovšetko. Lebo domov je miesto, kde vedú všetky cesty. Kde vonia zrelé jablčko z rodičovských záhrad, kde vládne láska a porozumenie.

Želáme vám, milí naši, všetko len to najlepšie, najmä zdravie a pohodu medzi svojou rodinou a tiež v spoločnosti

priestor na účely vybudovania a užívania samoobslužných výdajných a podacích boxov pre účely alternatívnej poštovej služby „Zásielkovňa.“

Chodník Párovce

Po realizácii prekládky telekomunikačných sietí na ulici Párovce sa začala s výstavbou chodníka. Zvolaná Komisia výstavby, rozvoja územného plánovania a životného prostredia, ktorá na mieste rozhodovala o riešení vzniknutých kolízií, zobrala do úvahy pripomienky vlastníkov nehnuteľností susediacich s trasou chodníka. Výstavbu realizuje miestna firma Ramivo, predpokladaná výška investície je 50 000 eur.

Dotácie

Obecné zastupiteľstvo schválilo žiadosti o poskytnutie dotácie z rozpočtu obce pre ZO Jednota dôchodcov vo výške 700 eur, pre Vinohradnícky spolok vo výške 1 000 eur a pre TJ Chvojničan 12 000 eur. Ďalej OZ schválilo finančné prostriedky vo výške 35 000 eur na II. etapu rekonštrukcie zázemia futbalového ihriska.

zastupiteľstva, ktorá bude slúžiť ako

svojich priateľov. A ešte čas. Čas na všetko, čo máte radi, čo ste si doteraz nedopriali. Nech máte čas a silu urobiť každý deň aspoň jednu užitočnú vec pre druhých a najmä pre seba.

val na stavbu skalického Katolíckeho domu, podporil skalické gymnázium a základninu stredoškolský internát a počas prvej svetovej vojny podporoval mesto hmotne.

Zomrel 25. júla 1927 a je pochovaný v krypte ostrihomskej baziliky.

Preto ak počas dovolenky navštívite mesto Štúrovo a cez Dunaj prejdete mostom Márie Valérie do maďarského Ostrihomu, môžete si pozrieť historickú dominantu tohto mesta - Katedrálu Panny Márie a svätého Vojtecha. Tu je miesto posledného odpočinku kňaza Jána Černocha, ktorého osobnosť sa spája aj s Radošovcami a našim regiónom.

Mirka Kučerová

Božie muky, malé kaplnky a kríže dostali novú tvár

Božie muky, prícestné kríže a sochy svätcov sú malé náboženské stavby, ktoré sa aj na Slovensku stavali od 14. stor. až do 19. storočia. Najstaršie boli zrejme drevené, aj preto sa nezachovali, neskôr sa zhotovovali kamenné a murované. Boli dielom viďieckych remeselníkov so znakmi ľudovej architektúry a umiestňované boli najčastejšie pri rázcestiach, na návršiach, na hraniciach pozemkov a chotárov, pri kostoloch, na cintorínoch, pri domoch a na iných významných a niekedy legendárnych miestach. Dôvodom bola pamiatka radostnej alebo tragickej udalosti - uzdravenie z ťažkej choroby, vojna, morová, cholerová epidémia, uctenie mŕtvych, uzmierenie sporov o majetok, podakovanie atď.

Ich hlavná úloha spočívala vždy vo viditeľnom vyjadrení vďaky za preukázané dobrodenia a vo vyprosovaní ochrany od Boha, čo všetko slúžilo na upevnenie a pozdvihnutie náboženského života v obci alebo pospolitosti.

Mnohé boli poničené časom, vojnami, výstavbou a nakoniec v 20. storočí sčeoľovaním poličok do veľkých lánov. Takéto drobné sakrálné pamiatky dotvárajú i tvár Radošoviec, samotnej obce i chotára a sú často aj spomienkou na konkrétnych ľudí a udalosti, či už v bližšej alebo dávnej minulosti. Prevažnú väčšinu nepochybne dôverne poznáte.

Na tomto mieste by sme chceli spomenúť aj ľudí, ktorí sa zaslúžili v súčasnosti o obnovu, opravu a inú renováciu pamiatok hodných našej pozornosti. A tiež tie starobylosti, ktoré na opravu ešte len čakajú.

Kaplnka sv. Anny – nachádza sa na poľnej ceste smerom od vodnej nádrže - priehrady do vinohradov. Je v nej socha sv. Anny, ktorá vyučuje Pannu Máriu. Pravdepodobne bola postavená ako spomienka na niekde neďaleko stojacu staršiu kaplnku sv. Anny, ktorá sa spomína už v roku 1761 pri vizitácii, kedy sa spisoval cirkevný majetok farnosti.

V roku 2014 kaplnku zrenovoval miestry murár Štefan Kudláč a stolár Ivan Vávra.

Kríž pri poľnej ceste do vinohradov – stojí v blízkosti kaplnky sv. Anny nad priehradou smerom k vinohradom medzi troma nerovnako starými lipami. Je to drevený kríž jednoduchých tvarov s plastickým korpusom Krista. Kríž na tomto mieste stál podľa máp už po roku 1850. V súčasnosti prebieha oprava kríža prostredníctvom stolára Ivana Vávru a murára Štefana Kudláča.

Kríž pri dome Čepkových na zákrute k Hoštákom – novú drevenú časť vyhotovil miestny stolár Ivan Vávra, kovový základ Jozef Šimek. V súčasnosti Peter Dostál opravuje terasovú základňu a korpus Krista.

Kaplnka sv. Stanislava – postavená bola v roku 1820, nachádza sa „Na konci“ obce smerom na Mokry Háj. Pred kaplnkou je o kúsok premiestnený kamenný kríž z roku 1950, jeho predchodcom bol starší kamenný kríž približne rovnakej výšky, ktorý mohol byť postavený okolo roku 1900. Vpravo pri kaplnke sa nachádza Božia muka pravdepodobne z 19. storočia. Jej výklenky sú chránené plechovými okenicami na pántoch, na ktorých sú namaľované obrazy sv. Izidora a sv. Urbana. V ďalšej nike s obrazom Krista s trňovou korunou sa okenica už nezachovala. Božia muka bola ku kaplnke premiestnená z miesta za obcou pri zrušení cesty cez Padzeuky a do Po-

puďin približne v 70-tych rokoch minulého storočia.

V roku 2016 priečelie fasády kaplnky sv. Stanislava, vstupné terasy pred kaplnkou a premiestnený kríž zrekonštruovali Ing. Štefan Pobuda, Peter Rajčák a Obec Radošovce.

Kríž v Kobyľanoch – Kobyľany patrili oddávna do katastra Radošoviec. Nachádza sa tu drevený kríž s plastickým korpusom Krista, ktorý má vyrytý rok 1995 v zadnej časti. Opäť vizitácia farnosti Radošovce z roku 1788 spomína drevený kríž na tomto mieste ako predchodcu súčasného kríža, ktorý v roku 1750 nechali postaviť Jezuiti.

V súčasnosti kríž opravil stavbár Peter Rajčák.

Ústredný kríž na cintoríne v Radošovciach - kríž v jednoduchom prevedení z roku 1989 s veľkým korpusom Krista. Letopočet bol vytesaný do nohy kríža zozadu kúsok nad zemou. Neskôr ho zakryli novým ukotvením. V roku 2020 dala zhotoviť nový kríž rodina Ing. Felixa Mikulu a na sviatok Povýšenia sv. Kríža 14.9.2020 ho posvätil Viliam Tuma, správca našej farnosti.

Kríž na Kalvárii vo Vieske - dali postaviť Jozef Mikuš s manželkou Rozáliou. Manželia znášali v živote svoj kríž tým, že nemohli mať deti. Pre Rozáliu, rod. Mikulovú, to bolo o to ťažšie, lebo pochádzala z početného a nábožného rodu Husárov. Na znak vernosti Bohu postavili tento kríž za dedinu smerom ku kaplnke sv. Víta, pri nebezpečnej hlbokej ceste, kde sa hospodárovi Mrázkovi splášili kravy a on sa tu zabil. Po zámere miestneho roľníckeho družstva urobiť v blízkosti kríža skladisko hnojia sa rozhodol Jozef Chrenka st. aj s niektorými obyvateľmi Viesky v roku 1988 premiestniť kríž na dôstojné miesto vedľa kaplnky Sedembolestnej Panny Márie vo Vieske a odtiaľ bol znova premiestnený v roku 2017 do priestoru Kalvárie.

Kríž na cintoríne vo Vieske - pôvodný kríž na cintoríne bol v havarijnom stave, preto na naliehanie Emerencie Chrenkovej vyrobil v roku 1996 nový drevený kríž Jozef Chudík, tesár z Radošoviec. Pre zlý stav bol tento kríž 19. augusta 2019 spilený. Nový kríž zhotovil stolár Ivan Vávra z Radošoviec a korpus Krista obnovil Stanislav Drúžek z Viesky.

Kríž pred kaplnkou vo Vieske - Liatinový kríž stál o niekoľko metrov ďalej pri zákrute na obecnom pozemku. Kríž má kovanú ohrádku, na ktorú kedysi dávno spadla z blízkej lipy Hynula Poláková, čo jej prepichlo telo a zomrela. Po zámere vybudovať v týchto miestach pohostinstvo sa rozhodli ľudia premiestniť kríž bližšie ku kaplnke Sedembolestnej Panny Márie vo Vieske. Pri príležitosti 50. výročia posviacky kaplnky v roku 2014 kríž zrenovoval Jozef Chrenka ml.

Kríž za Vieskou smerom na Oreské - kamenný kríž z roku 1910. Podľa zakladateľskej tabuľky z čierneho skla ho dali postaviť Štefan Blaha s manželkou Máriou. Kríž nie je signovaný, ale predovšetkým podľa tvaru pylónu ho možno autorsky prísúdiť Františkovi Růžicovi zo Bzenca. Súčasný farebný náter nadobudol medzi rokmi 2005 až 2008, v pôvodnejšej úprave bol biely.

Kamenný kríž za Radošovcami smerom na Senicu z roku 1911 a obnovený v roku 1958. Pri obnove v roku 1958 bol presunutý. Zároveň bola zozadu podstavca vložená tabuľka z čierneho skla s datujúcimi údajmi. Podľa nich pôvodnejší kríž z roku 1911 dali postaviť Anton Král a manželka Rozália, rod. Chocholáčková. A v roku 1958 ho dala obnoviť ich dcéra Lucia Prokešová, rodená Králová /žila 1891-1966/ s manželom Františkom Prokešom /žil 1890-1971/, ktorí vychovali 8 synov. Je možné, že kríž je nasledovníkom staršieho, ktorý vizitácia radošovskej farnosti z roku 1788 spomína pri mlyne Belsky. Kríž je pri mlyne zakreslený na mape z prvej polovice 19. stor. - 2. vojenského mapovania Rakúsko-Uhorska neďaleko od miesta dnešného kríža.

Autorom pôvodného kríža z roku 1911 bude neznámy kamenár zo Skalice /nápis Szakolca/. Podstavec zakrýva masívna prečnievajúca rímsa s čelným oblúkom. Takto

stvárnená rímsa na krížoch zo 40.-tych rokov minulého storočia v okolí Radošoviec je typická pre kamenára K. Tesara z Chropova, je možné, že sa podieľal na oprave v roku 1958.

Kríž v chotári - Za obcou pri ceste do Mokrého Hája je kamenný kríž z roku 1927. Podľa vytesaného zakladateľského nápisu ho dali postaviť Antonín Nejeschleba s manželkou Máriou. Na kríži je aj signatúra výrobcu - K. Tesar, Chropov.

Kríž pri ceste do Chropova - Kamenný kríž z roku 1948. Podľa vytesaného zakladateľského nápisu ho dali postaviť Pavol Kubík s manželkou Antóniou. Na kríži nie je signatúra výrobcu, ale kríže tohto prevedenia v okolí Radošoviec sú od K. Tesara z Chropova.

Kríž v radošovských vinohradoch - Krátko po druhej svetovej vojne občania postavili kamenný kríž so zakladateľskou tabuľkou z čierneho skla. Dali ho zhotoviť z iniciatívy farára Michala Blažu v roku 1946 obyvateľa Radošoviec, ktorí sa v hojnom počte vo vinohradníckych búdach skrývali aj so svojim statkom pri prechode frontu.

Kaplnka so sochou sv. Jána Nepomuckého pri moste

Malá kaplnka so sochou sv. Jána Nepomuckého sa nachádza v obci pri moste cez Podhlbocký potok. Drevená socha sv. Jána Nepomuckého pri moste cez potok, umiestnená vo vykľenku nešpecifikovanej stavby, sa spomína aj vo vizitačnej zápisnici z roku 1788. Zakladateľom sochy bol zeman František Polák a v tej dobe asi už mala nejaký vek za sebou, keďže o jej údržbu sa starali jeho potomkovia. Spomenuté miesto vo vizitácii je pravdepodobne totožné s dnešným umiestnením, len dnešná kaplnka aj socha už sú mladšieho dáta, z čias pôsobenia pána dekana Alberta Reháka.

/https://kriz.epocha.sk/krize-okres-skalice/

PUTOVNÁ KNIŽNICA

Obec Radošovce a naša obecná knižnica sa zapojili do projektu Putovná knižnica.

Záhorská knižnica Senica zapožičia menším knižniciam putovné balíky plné nových kníh na dobu troch mesiacov, ktoré budú po celý tento čas k dispozícii naším čitateľom. Balíky kníh pre deti a dospelých sa budú každé tri mesiace obmieňať. Čo obsahujú? To, o čo majú čitatelia najväčší záujem, novinky slovenskej i svetovej beletrie, knihy pre deti a mládež. Stačí sa len zapísať do našej obecnej knižnice.

MK

Zbierka na pomoc Morave

Obec Radošovce vyhlásila zbierku na pomoc ľuďom na Morave, zasiahnutých extrémnym počasím, kde búrky a tornádo zničili domovy a zanechali po sebe obeť na životoch a desiatky zranených.

Od vyhlásenia zbierky dňa 28.6.2021 do 26.7.2021 bolo vybraných spolu 7 405 eur a 6 000 korún českých. Obyvatelia našej obce prispeli tiež materiálnou pomocou, ktorá bola priebežne doručovaná do postihnutých oblastí.

Po dohode nášho starostu Ing. Vladimíra Kočárika s miestostarostom obce Hrušky - Ing. Markom Babiszom bola vzbieraná finančná hotovosť prevedená na účet obce Hrušky.

Z kultúry, športu a iné ...

Klára Kudláčová, od augusta t.r. vydatá Vyskočová, Radošovčanka, talentovaná speváčka, finalistka československej speváckej televíznej súťaže HLAS, učiteľka v MŠ a učiteľka spevu v centre voľného času. Účinkuje v slovenskom muzikáli Alžbeta Báhory, ktorý mal premiéru tento rok v júli. Je to nové spracovanie muzikálu o legendárnom a tajomnom príbehu čachtickej hradnej panej a magické rozprávanie o silnej, vzdelanej a krásnej grófke túžiacej po večnej mladosti. Pôsobivé autorské hudobné dielo je doplnené o jedinečný temperament prameniaci z tradičného slovenského folklóru. Diváci majú možnosť vidieť predstavenie vo viacerých mestách po celom Slovensku.

Juraj Fila – nar. 1968 – „Véščan“, šikovný futbalista s nevšedným talentom, ktorý hral najviac v drese

Významné životné jubileum OLGY HROMADOVEJ

Olga Hromadová, rodená Filová, naša významná roďáčka, je operná speváčka, sopranistka. Spev študovala na konzervatóriu v Bratislave u profesorky ldy Černeckej. Počas štúdia sa stala laureátkou speváckej súťaže Antonína Dvořáka v Karlových Varoch. Štúdium ukončila v roku 1982 a v tom istom roku získala angažmán v Štátnej opere Banská Bystrica. Dnes tu žije a pôsobí ako dlhoročná sólistka a výrazná osobnosť umeleckého súboru, v ktorom stvárnila desiatky skvelých operných, operetných a muzikálových postáv a rolí.

Hostovala tiež v Opere SND v Bratislave a na Novej

Senice – 13 sezón, kde odohral 320 stretnutí. Začínal ako dorastenec SH Senica, postupne sa vypracoval na stabilného hráča A mužstva, jeho oporu a časom mu bola zverená aj kapitánska páska. Jeho futbalové začiatky započali v rodných Radošovciach, ako vojak ZVS pôsobil Kroměříži a neskôr sa opäť vrátil do Radošoviec. Svoju dlhú aktívnu hráčsku kariéru ukončil v roku 2017 v Šajdíkových Humenciach, keď mal 49 rokov.

Lubomír Lipovský – dňa 7. júla 2021 sa stal držiteľom najvyššieho vyznamenania Dobrovoľnej požiarnaej ochrany SR – Zaslúžilý člen DPO SR, čestný titul. Titul prevzal v Dome DPO SR v Bratislave z rúk prezidenta DPO SR a hlavného inšpektora Pavla Čelucha.

scéne v Bratislave. So súborom štátnej opery absolvovala mnohé zahraničné zázjazy a koncertné turné. Za svoju interpretáciu dostala ocenenie Slovenského literárneho fondu. V Banskej Bystrici žije so svojou rodinou a v posledných rokoch jej cesty vedú často do rodných Radošoviec, kde si založil rodinu jej syn. Neďávno si pripomenula svoje významné životné jubileum. Za všetkých spolurodákov jej prajeme zdravie, veľa životnej radosti, mnoho krásnej hudby a šťastie v osobnom živote.

Mirka Kučerová

Básnické pokusy našich /ešte/ detí na tému LÁSKA

Príklad:
Mojím dychom
čuchám
tvoje myšlienky
a
tvoje sny

Preto nepôjdem za názorom cudzím,
ale mojím
a to, že takú lásku
v živote mať
nemusím.

Lucia Rajčáková, 8. A

Moja

Objednal sem si ju navečer,
byla až moc hot,
tak mňa zalél pot.

Otvrel sem ju hneď
láska na prvý pohľad.

Byla krajší jak sen,
hneď sa mi zlepšil deň.

Byla komplet plešatá,
nemjela žiadné vlasy,
byli na ní ananasy.

Syr, šunka, kururica
MILUJEM ŤA MOJA PIZZA!!

Kolektív autorov z 8. A: Jakub Špetta, Matias Ivánek, Dominik Krička, Juraj Šedivý

Hodové trojdnie 2021

V našom spoločenstve Rodzina veseúa sme sa rozhodli zorganizovať na farské septembrové hody program pod názvom - Hodové trojdnie. Chceli sme týmto spôsobom osláviť patrónku našej farnosti, Pannu Máriu a pripomenúť si, čo je podstatou hodov, ich význam, prečo ich slávime a koho vlastne oslavujeme.

Predložili sme tento plán pánovi farárovi a pánovi starostovi a po ich odsúhlasení a záštitou sme začali pripravovať všetko potrebné.

Piatkový program začal večer o 20:30 hod. na kostolných schodoch. Pozostával z rozjímavej modlitby radostného ruženca, ktorého tajomstvá počas modlitby naživo predviedli naši mladí zo spoločenstva a sviečkovej procesie so sochou Panny Márie na záver programu. Celý program doprevádzal spev kostolného zboru Šepot kvetín pod vedením pána organistu Jozefa Chrenku. Pri modlitbe jednotlivých desiatkov ruženca sa vystriedali mladí manželja Lenka a Filip Kudláčovi, rodina Martina Molenta, Petra Šebestu, Dušana Štepanaya a Pavla Vávru. Zamyslenia k nim striedavo čítali pán farár a pán kaplán. Páčilo sa mi prívornanie, že ruženec je ako plavba riekou. Pri plavbe si človek nevšima v prvom rade prúd rieky, ktorá ho unáša, ale najmä brehy rieky, na ktorých obdivuje krásy scenérie. Podobne sa môžeme pri modlitbe ruženca nechať unášať prúdom slov, ale všímať si predovšetkým, obrazne povedané, brehy, na ktorých sa nachádzajú tajomstvá ruženca, o ktorých rozjímame. A to je dôležité, lebo keď človek premýšľa nad tajomstvami, môže ich prepájať so svojim vlastným životom. Ruženec by sme sa nemali len modliť, ale ho aj žiť.

Po modlitbe sme si vypočuli svedectvo mladej mamičky o potrebe a dôležitosti modlitby ruženca v podaní Jarmily Šebestovej a Mariánsky hymnus, ktorý predniesla Jozefína Ladňáková. Nasledovali litánie k Matke Božej a po nich už vyššie spomenutá procesia so sochou Panny Márie okolo kostola, cez námestie a naspäť na kostolné schody, kde nám pán farár Viliam Tuma udelil záverečné požehnanie. Večernú atmosféru tohto duchovne bohatého programu vhodne dotvárali horiace fakle, z ktorých väčšina bola rozmiestnená popri schodoch a tiež bodové osvetlenie sochy Panny Márie a naživo zahranej scény.

V sobotu program pokračoval vo farskom kostole adoráciou pred Ježišom v Oltárnej Sviatosti, ktorá bola takisto doprevádzaná spevom piesní. Tie si pre túto príležitosť pripravili mladí z Rodziny veseuej pod vedením Petry Molentovej a Marcely Štepanay. V moderovanej časti, ktorú viedli pán farár Viliam Tuma a pán kaplán Daniel Kremnický, sme prijali pozvanie našej Nebeskej Matky, ktorá chce pre nás len jedno, priviesť nás bližšie k svojmu Synovi. Panna Mária, povedala svoje áno archanjelovi Gabrielovi a prijala Ježiša do svojho lona, stala sa tak prvým Bohostánkom. Živým Bohostánkom. Sv. pápež Ján Pavol II. sa k téme Márie a Eucharistie krásne vyjadril: „ Eucharistia má Máriinu vôňu“. Pri Svätom prijímaní sa každý z nás, ktorý prijímame Eucharistiu stávame živými Bohostánkami, odnášame si Ježiša so sebou do všedných dní, do našich každodenných starostí. Každý z nás si musí sám zodpovedať otázku: Akým Bohostánkom som? Ako sa v mojom srdci Ježiš cíti?

Vonia moje srdce natoľko, aby Eucharistia mala moju vôňu?

Zamýšľali sme sa tiež nad známym, ale čoraz viac aktuálnejším snom don Bosca, v ktorom videl Cirkev ako vznešenú loď, ktorú viedol pápež na rozburom mori, uprostred boja s nepriateľským loďstvom a hroznej búry. Pápež napriek všetkým ťažkostiam a prekážkam priviedol loď medzi dva stĺpy. Na jednom väčšom stĺpe bola Eucharistia a na druhom menšom Nepoškvrnená Panna Mária. Keď loď priviazal k týmto stĺpom, na mori zavládol pokoj. Aj v našich životoch zavládne pokoj, po ktorom toľko túžime, keď náš život ukotvime o tieto dva stĺpy.

Program ďalej pokračoval poďakovaniami a odproseniami vo vzťahu k Ježišovi v Eucharistii, ktoré predniesli Monika Chrenková a Veronika Štepanayová a tiež prosbami, ktoré predložila v mene nás všetkých Šárka Volková.

Moderovanú časť zakončila báseň Michaela Quista: Stáť pred tebou, Pane, to mi stačí, ktorú zarecitoval Martin Molent.

Celé trojdnie vyvrcholilo v nedeľu po obede programom na námestí. Patrícia Šebestová a Martin Molent načreli do farskej kroniky a v úlohe moderátorov nám v prvej časti programu priblížili viaceré zaujímavosti z histórie našej farnosti a kostola. Spomenuli tiež významné osobnosti, ktoré v Radošovciach pôsobili. Dlhšie sa pristavili pri básnikovi Tichomírovi Milkinovi, ktorý u nás pôsobil ako kaplán, novokňaz v rokoch 1888 – 1891. Vlastným menom Ján Donoval. Od jeho smrti uplynulo v novembri 2020 - 100 rokov. Kvôli epidemiologickým podmienkam sa vtedy nemohol urobiť žiaden program pre verejnosť a tak sme v našom spoločenstve aspoň pripravili hudobno-slovné pásmo, ktoré sme odvysielali cez obecný rozhlas a uverejnili

na farskej a obecnej webovej stránke. A teraz, keď sa naskytila príležitosť, sme sa k nemu vrátili a predstavili aj kúsok z jeho tvorby. Jeho báseň Na Božie Telo predniesla Hanka Chrenková a vtipnú baladu o frátrovi Didakovi zo Skalice zase Barbora Kudláčová. Šepot kvetín, ktorý opäť pod vedením Jozefa Chrenku obohatil program spevom Mariánskych piesní, zaspieval aj pieseň „ Bože, čoś ráčil“, ktorej text pochádza práve z pera Tichomíra Milkina. Súčasťou programu boli aj tri súťažné otázky, na ktoré bolo treba odpovedať do pripraveného mikrofónu. Jednou z nich bolo uhádnuť občianske meno práve spomínaného kňaza a básnika Tichomíra Milkina. Víťaz bol odmenený peknou knižkou. Okrem tejto otázky ešte v publiku hádali dátum, kedy presne slávime narodeniny Panny Márie a počet okien na našom farskom kostole, čo sa nepodarilo presne uhádnuť nikomu. Zrejme, okrem pána farára, ešte nikoho nenapadlo zrátať ich.

Ďalej moderátori spomenuli pána dekana,

pápežského komorníka, ThDr. Štefana Rovenského, ktorý je pochovaný na našom cintoríne, pôsobil u nás 1914-1929. Vo farskej kronike sú zachytené viaceré výpovede ľudí z roku 1970, ktorí si ho ešte dobre pamätali, a ktoré sme mali možnosť vypočuť si. Medzi nimi bola aj výpoveď, vtedy najstaršieho obyvateľa Radošoviec, 93 ročného Ondreja Pobudu. Na pána dekana si spomínal takto:

„ Bili to prísny čovjek, akorádný, mjeli doktorát. Pred večerem vyšli ven z fáre a vyprávjali sa z ludma. Vjedzeli nemecky, lebo študovali ve Vídni, tam dostali aj ten doktorát. Detsvo prežili v Močilanoch na Mlýne. Na mojej svadbe sem čuu vyprávjat jedného muzikanta, Škrovánka, že sa spouem v detstve bíjávali. Pred večerem sa dycky išli prejit cez mjestečko. Kamarátsky jednali aj ze židma. Keďže nikto v dedzine nevjedzeu po nemecky, vyprávjali sa s nima tymto jazykem. Kázeň mivali presne pú hodziny. Na dožinky mivali príhovor k muádeži, aj zaspásovali. Neublížili nikomu. “

Okrem diel Tichomíra Milkina bol nedeľný program preťkaný aj ďalšími básňami. Martin Kočárik recitoval hneď prvú: Radošofce pječné, Kvetka Hrubšová predniesla Mariánsku s názvom Zdravas, Jozefína Ladňáková od Henny Fiebigovej – Sivárovej; Nepoškvrnená a Mariánsky hymnus, ktorý Cirkev predkladá v modlitbe breviára na slávnosť Narodenia Panny Márie sme si mohli vypočuť sprostredkovaním Gabriely Rajčákovej.

Počas programu zazneli aj naše pekné ľudovky, ako napríklad: V Radošovciach v mjestečku je dobre, ve Vésce na vršku, či Na hody muzika vyhrávaua. Zaspievali nám ich Radošovjané pod vedením Štefana Flajžika.

Do programu sme zaradili aj pieseň Zdravas Mária, milostiplná, ktorá nás sprevádzala celým trojdním v podaní Kristiána Kubinu.

Patrika a Martin sa okrem toho, že sa s nami podelili o zaujímavosti z minulých čias farnosti, počas moderovania neprestali vtipne doberať, ako to už je u nás zvykom medzi Věščanama a Radošovjanama.

Najviac očakávaným a potleskom najviac oceneným bodom programu bola pesnička: „ Som moc malý“, ktorú zaspievali a aj názorne predviedli naši najmladší: Dorotka a Matúš Štepanay, Ondrej, Michal a Matúš

Molentovi, Alžbetka Lunterová, Silvinka Vávrová, Anička Lukáčová a Timotej Volek.

Na záver chceme využiť možnosť aj touto formou vyjadriť vďaku Pánu Bohu, ktorý nám dal všetko potrebné od dobrého počasia, cez ochotných ľudí až po samotné zrealizovanie a potom všetkým požiarnikom, ktorí obetovali svoj čas, odkláňali dopravu a dbali nad dôstojným priebehom hlavne tých častí programu, ktoré sa odohrávali vonku.

Poďakovanie patrí tiež všetkým účinkujúcim, hercom, ktorí stvárňali tajomstvá, všetkým spevákam, recitátorom, šikovným gazdinkám, ktoré sa postarali o občerstvenie, našim kňazom, p. starostovi Vladimírovi Kočárikovi, všetkým, ktorí priložili ruku k dielu a tiež všetkým, ktorí to celé podopierali svojimi modlitbami, aby sme sa mohli spoločne zísť a osláviť narodeniny našej Nebeskej Matky ako jej deti. Pretože tento deň patrí jej, pretože náš farský kostol je zasvätený jej narodeniu, pretože bez nej by žiadne hody neboli, pretože dobre vychované deti ľúbia svoju Matku.

Silvia Kudláčová

Dobro ako vzácnosť?

Návšteva pápeža Františka na Slovensku, počas nej a bezprostredne po nej, bola hlavnou témou vysielania takmer všetkých našich televízií, rozhlasových staníc i tlačí. Nevyhli ste sa jej ani pri bežných rozhovoroch ľudí a samozrejme sociálne siete boli plné statusov a komentárov na túto tému. Výnimočnou udalosťou sa zaoberali veriaci i neveriaci a bolo cítiť, že v myšliach mnohých z nich, jedných i druhých, zanechala hlbokú stopu. Každý si vybral niečo, čo ho najviac zaujalo, niekto vysoko ocenil pápežove citovanie slovenského básnika Sama Chalupku, iný si skopiroval niektorú jeho hlbokú myšlienku na facebook.

Pretože cesta Svätého otca k nám bola nielen pastoračná a teda určená pre veriacich, ale bola aj oficiálnou štátnou návštevou s rôznorodou tematikou a týkala sa tak všetkých našich občanov.

Počas celej svojej návštevy sa k nám Slovákom prihovoril spolu osem krát a viaceré jeho prihovory boli viac občianske, smerovali nielen ku katolíkom a veriacim. Snažil sa vniesť do tejto cesty ekumenický rozmer, stretol sa s gréckokatolíckymi a pravoslávny

duchovnými predstaviteľmi, so židovskou komunitou. Navštívil veľkú marginalizovanú rómsku časť mesta, prihováral sa mládeži. Zaoberal sa rôznymi témami, nielen z oblasti kresťanstva, cirkvi a jej predstaviteľov, ale vyzdvihol viaceré hodnoty blízke aj laickému svetu. Nevyhýbal sa ani „háklivým“ problémom, napr. v politike, cirkvi a v celej spoločnosti. Napriek tomu vo svojom prejave bol často vysmiaty a neformálny, plný energie a z jeho vystúpení sálala ľudskosť.

V tejto súvislosti mi ako pedagogičke napadlo, čím to je, že nám sú tieto obrovské ale zároveň také celkom prirodzené a obyčajné pravdy života, síce vyslovené veľkou svetovou a duchovnou autoritou, tak vzácné? Pretože sú dnes všeobecne zanedbávané?

Zamýšľam sa nad tým, prečo v súčasnosti nie je vyučovacím predmetom etická výchova v našich osnovách zavedený ako povinný, od samého začiatku školskej dochádzky pre všetky deti, bez rozdielu náboženského vyznania ich rodičov.

Čo je vlastne etika? Etika je uvažovanie o tom, čo je a čo nie je dobré ľudské konanie. Prítom nejde len o to,

aby sme vedeli čo je morálne dobré, ale aby sme týmto smerom usmernili vlastné konanie.

Základnými tézami a obsahom učiva, ktorým sa učiteľia so žiakmi zaoberajú na hodinách etiky sú: Čo je ľudská dôstojnosť, ako medzi sebou navzájom komunikovať, ako vedieť pozitívne hodnotiť seba aj druhých, učenie k empatii – schopnosti vcítiť sa do situácie iného človeka, asertívne chovanie - primeraným spôsobom vyjadriť svoj názor bez agresivity, ako ovládať svoje city, čo sú reálne vzory, prosociálne /nezištné/ správanie, ekonomické hodnoty, tolerancia a úcta ku všetkým náboženstvám, príprava na manželstvo a rodičovstvo, potreba chrániť prírodu a životné prostredie.

Učivo sa so žiakmi preberá nie bifňovaním poučiek, ale praktickými cvičeniami, skupinovými rozhovormi atď.

Aj nezainteresovaný človek so mnou hádam súhlasí, že ak by sme všetkým deťom od malička v škole vštepovali a vysvetľovali toto učenie k dobru, dali by sme im veľký a nezanedbateľný dar do života. Všetky deti si to zaslúžia, či sú z rodiny veriacych alebo neveriacich.

Istý odborník a znalec ľudských duší raz povedal: "Pestujte v dieťati lásku i láskavosť a dostanete tiež lásku i láskavosť. Jedine tak vybudujete skvelú a silnú civilizáciu."

PaedDr. Agnesa Rajčáková Kučerová

Úspech nášho Petra Mihálika na paralympiáde v Tokiu

V júli roku 2001 prežala autonehoda cestou na tréning slubne sa rozvíjajúcu futbalovú kariéru vtedy 25 ročného Radošovčana Petra Mihálika. Po autonehode a ťažkom úraze, následnom dlhom liečení a rehabilitáciách, ako bývalý športovec sa rozhodol vymeniť futbalovú loptu za malú celulóidovú loptičku. Skúsil stolný tenis vozíčkarov.

Svojou dlhoročnou usilovnosťou, húževnatosťou, úpornou vytrvalosťou a poctivou tréningovou prácou a v ne-

poslednom rade s veľkou podporou rodiny dosiahol mnohé cenné úspechy. V tomto roku po Pekingu, Londýne a Rio de Janeiro reprezentoval Slovensko už na svojej štvrtej olympiáde. Hoci v súťaži jednotlivcov zostal v Tokiu bez medaily, v súťaži družstiev si všetko vynahradiť. Premiérový nastúpil s novým spoluhráčom Borisom Trávníčkom a ich enormné úsilie vybojovať olympijskú medailu slávil nakoniec úspech. Spolu sa tešili z bronzových medailí. Prvých v kariére.

Peter Mihálik skvelo reprezentoval Slovensko, reprezentoval Záhorie a samozrejme Radošovce. Tento obrovský úspech mu zo srdca želáme, srdečne gratulujeme a sme na neho veľmi pyšní.

Obec Radošovce pri tejto príležitosti pripravila slávnostné ocenenie Petra Mihálika za úspešnú reprezentáciu a dňa 28. 10. 2021 na verejnom zasadnutí OZ Radošovce prevzal náš rodák z rúk starostu obce Vladimíra Kočárika cenu obce.

MK

Bežci z Radošoviec na Štrbskom maratóne aj na Ľadovom štíte

Šesť radošovských bežcov - Miro Mikula, Vlado Kočárik, Edo Baumgartner, Marián Chocholáček,

Ján Pavlík a Peter Flajžik absolvovalo v nedeľu 11. júla Malý štrbský maratón. Náročnú kopcovitú trať zvládli všetci s veľmi dobrými výsledkami a niektorí z nich tento maratón behajú pravidelne už pár rokov.

Štyria z bežcov si to hneď v utorok namierili na jeden z najvyšších štítov Vysokých Tatier, Malý ľadový štít, ktorý meria 2602 m, no a všetci štyria, možno ako prví z Radošovčanov, ho zdolali.

Tieto pekné športové úspechy a počiny sa hádam zapíšu aj do histórie športových dejín Radošoviec.

Eduard Baumgartner

Matričné udalosti roku 2020

Narodili sa

Tereza Benke
Adam Dodok
Michal Fiľakovský
Soňa Hromadová
Damián Chrenka
Patrik Chudík
Nela Jankovičová
Tadeáš Kocian
Linda Kubíková
Richard Kudláč
Paulína Laziciusová
Samuel Lušivjanský
Tomáš Madák
Šimon Mikláš
Peter Obala
Zoya Pavková
Ema Pavlíková
Teodor Smetana
Marco Šedík

Mercedes Šimková
Lujza Šrámková
Barbora Štepanay
Lujza Zelenková

Uzavreli manželstvo

Mgr. Jarmila Bartoňová – Marián Balážik
Eva Patusová – Peter Lipovský
Nikola Hrubšová – Miroslav Mikula
Ivana Mišaná – Lukáš Sloboda
Eva Zelenková – Marek Pobuda
Erika Pobudová – Michal Ličko
Ing. Zuzana Majtáková - Jakub Stašek
Andrea Jurkovičová – Blažej Chocholáček
Mgr. Barbora Kočáriková – Rastislav Tokoš
Lucia Regásková – Bc. Matej Lang
Mgr. Barbora Mécsešová – Andrej Nejedlík
Kristýna Hubená – Patrik Holeček
Lenka Dermišková – Filip Kudláč
Romana Hurbanová – Michal Rozič

Rozlúčili sme sa

Ján Prokeš /1950/
Emília Mikulová /1932/
Štefánia Zajičková /1933/
Marian Zajiček /1952/
Dušan Vincúr /1951/
Eva Fojtlínová /1963/
Mária Remešicová /1966/
František Vrablic /1936/
Tibor Mikula /1969/
Miroslav Fila /1934/
Ján Hradský /1944/
Ján Baláž /1960/
Vladimír Hrubša /1961/
Anna Mešťánková /1938/
Anna Mešťánková /1942/
Gizela Vávrová /1930/